

Joan Alcover

Desolació

Jo só l'esqueix d'un arbre, esponerós ahir,
que als segadors feia ombra a l'hora de la sesta;
mes branques una a una va rompre la tempesta,
i el llamp fins a la terra ma soca mig-partí.
Brots de migrades fulles coronen el bocí
obert i sens entranyes que de la soca resta;
cremar he vist ma llenya; com fumerol de festa,
al cel he vist anar-se'n la millor part de mi.
I l'amargor de viure xucla ma rel esclava,
i sent brostar les fulles i sent pujar la saba,
i m'aida a esperar l'hora de caure un sol de conhort.
Cada ferida mostra la pèrdua d'una branca:
sens jo, res parlaria de la meitat que em manca;
jo visc sols per plànyer lo que de mi s'és mort.

La Balanguera

La Balanguera misteriosa
com una aranya d'art subtil,
buida que buida sa filosa,
de nostra vida treu lo fil.
Com una parca bé cavil.la
teixint la tela per demà.

La Balanguera fila, fila,
la Balanguera filarà.

Girant l'ullada cap enrera
guaita les ombres de l'avior,
i de la nova primavera
sap on s'amaga la llavor.
Sap que la soca més s'enfila
com més endins pot arrelar.

La Balanguera fila, fila,
la Balanguera filarà.

De tradicions i d'esperances
teix la senyera pel jovent
com qui fa un vel de noviances
amb cabelleres d'or i argent
de la infantesa que s'enfila, de la
vellura que se'n va.

La Balanguera fila, fila,
la Balanguera filarà.

Miquel Costa i Llobera

EL PI DE FORMENTOR

Mon cor estima un arbre!
Més vell que l'olivera,
més poderós que el roure,
més verd que el taronger,
conserva de ses fulles
l'eterna primavera,
i lluita amb les ventades
que assalten la ribera,
com un gegant guerrer.

No guaita per ses fulles
la flor enamorada,
no va la fontanella
ses ombres a besar;
mes Déu unguí d'aroma
sa testa consagrada
i li donà per terra
l'esquerpa serralada,
per font la immensa mar.

Quan lluny, damunt les ones,
renaix la llum divina,
no canta per ses branques
l'ocell que encativam;
el crit sublim escolta
de l'àquila marina,
o del voltor que puja s
ent l'ala gegantina
remoure son fullam.

Del llim d'aquesta terra
sa vida no sustenta;
revincla per les roques
sa poderosa rel;
té pluges i rosades
i vents i llum ardenta;
i, com un vell profeta,
rep vida i s'alimenta
de les amors del cel.

Arbre sublim! Del geni
n'és ell la viva imatge:
domina les muntanyes
i aguaita l'infinit;
per ell la terra es dura,
mes besa son ramatge
el cel que l'enamora,
i té el llamp i l'oratge
per glòria i per delit.

Oh, sí, que quan a lloure
bramulen les ventades
i sembla entre l'escuma
que tombi el seu penyal,
llavors ell riu i canta
més fort que les onades
i, vencedor, espolsa
damunt les nuvolades
sa cabellera real.

Arbre, mon cor t'enveja.
Sobre la terra impura,
com a penyora santa
duré jo el teu record.
Lluitar constant i vèncer,
regnar sobre l'altura
i alimentar-se i viure
de cel i de llum pura ...
O vida, o noble sort!
Amunt, ànima forta!
Traspassa la boirada
i arrela dins l'altura
com l'arbre dels penyals.
Veuràs caure a tes plantes
la mar del món irada,
i tes cançons tranquil·les
'niran per la ventada
com l'au dels temporals.